

Sygn. akt. IV W 1125/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 marca 2018r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Kowalczyk

Protokolant: Agnieszka Kurzawska

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniu: 08.03.2018r.

sprawy: **F. P.**

syna J. i D. zd. K.

ur. (...) w W.

obwinionego o to, że:

W dniu 11.05.2017r. o godz. 22:10 przy ul. (...) wyjeżdżając z firmy (...) pojazdem marki L. (...), nie zastosował się do znaku C – 4 „nakaz jazdy w lewą stronę”.

tj. o czyn z art. 92 § 1 KW

orzeka:

I. Obwinionego **F. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 92 § 1 kw skazuje go i wymierza mu karę grzywny w wysokości 600 zł (sześćset złotych);

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 160 zł. (sto sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt IV W 1125/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 maja 2017 roku o godz. 22:10, F. P. po wyjściu z budynku (...) znajdującego się przy ul. (...) w W. zajął miejsce kierowcy pojazdu marki L. (...) o nr rej. (...), a następnie nie stosując się do znajdującego się przy wyjeździe z tej posesji znaku C – 4 „nakaz jazdy w lewą stronę” skręcił w prawo, jadąc niezgodnie z kierunkiem jazdy w stronę Ronda (...). Pełniący tego dnia służbę w patrolu zmotoryzowanym, radiowozem oznakowanym funkcjonariusze Policji K. K. (2) oraz A. S. jadąc ulicą (...) spostrzegli, jak odcinkiem drogi jednokierunkowej równoległej do ulicy (...) porusza się niezgodnie z przepisami ruchu drogowego pojazd marki L. (...) postanowili zatrzymać kierowcę tego samochód do kontroli drogowej. Z uwagi jednak na fakt, iż ulica (...), którą poruszali się radiowozem funkcjonariusze rozdzielona jest od drogi, którą jechał samochód marki L. (...) torowiskiem i chodnikiem, zatrzymania kierującego tym autem policjanci nie mogli przeprowadzić niezwłocznie. Pojazd zatrzymany został dopiero przy zbiegu drogi ulicy (...) i zjazdu na osiedle. Policjanci nie tracili jednak z pola widzenia samochodu L. (...) o nr rej. (...). Po zatrzymaniu w/w pojazdu do kontroli drogowej, funkcjonariusze ustalili, że kierującym jest F. P., którego poproszono o okazanie dokumentów w postaci prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego pojazdu, oraz aktualnego ubezpieczenia OC.

Funkcjonariusze poinformowali F. P. o rodzaju popełnionego przez niego wykroczenia i jednocześnie nałożeniem na niego mandatu karnego kredytowanego w wysokości 250 zł. F. P. został pouczony, iż ma prawo nie przyjęcia mandatu, wówczas sprawa zostanie skierowana do sądu z wnioskiem o jego ukaranie. F. P. odmówił przyjęcia mandatu. Obwiniony jest osobą figurującą w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego- 10 aktualnych wpisów w zakresie naruszeń drogowych, a także karany za popełnione przestępstwo z art. 177§1 k.k.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków K. K. (2) (k. 50 - 51); A. S. (k. 51 - 52); notatki urzędowej (k. 1, 6), ewidencja kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k.25-26, k.46-47), informacja z K. (k.31, k.44) oraz częściowo wyjaśnień obwinionego (k.4, k.49-50).

Obwiniony F. P. w trakcie czynności wyjaśniających (k. 4) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i korzystając z przysługującego mu prawa odmówił składania wyjaśnień. W toku postępowania sądowego (k. 49 - 50) obwiniony także nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w jego ocenie zatrzymujący go do kontroli drogowej patrol Policji nie widział całego zdarzenia tj. tego czy wyjeżdża w sposób naruszający oznakowanie drogowe znajdujące się w tym miejscu. Oświadczył, że popełnienie przez niego wykroczenia nie zostało udowodnione, gdyż jego zdaniem Policjanci spostrzegli go i dokonali interwencji w momencie, gdy prowadzonym przez siebie samochodem stał w miejscu. Obwiniony podniósł, że nie ma w aktach nagrania stwierdzającego, że naruszał zasady ruchu drogowego, a tym samym nie ma dowodów, które w konkretny sposób pokazywały by jego winę. Obwiniony nie był przy tym w stanie stwierdzić czy obrany przez niego kierunek jazdy był zgodny z kierunkiem jazdy na poruszonym się przez niego odcinku drogi. Dodał, że nie znał interweniujących Policjantów i nie pozostaje z nimi w żadnym konflikcie.

Sąd zważył co następuje:

Wina obwinionego jak i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą w ocenie sądu żadnych wątpliwości w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności w świetle zeznań naocznych świadków K. K. (2) i A. S., którzy podczas służby oznakowanym radiowozem ujawnili okoliczności popełnionego przez obwinionego wykroczenia.

Za w pełni wiarygodne sąd ocenił zeznania świadków K. K. (2) (k. 50 - 51) oraz A. S. (k. 51 - 52) funkcjonariuszy Policji, którzy przed sądem odtworzyli okoliczności zdarzenia tak jak je zapamiętali. Świadkowie zeznali, że podczas pełnienia służby w patrolu zmotoryzowanym jadąc ulicą (...) oznakowanym radiowozem spostrzegli, jak odcinkiem drogi jednokierunkowej równoległej do ulicy (...) porusza się pojazd kierowany przez obwinionego F. P., który w wyniku nie zastosowania się do znaku C4 „nakaz jazdy w lewo” jechał niezgodnie z kierunkiem jazdy w stronę Ronda (...). Widząc, iż kierowca jedzie pod prąd podjęli decyzję o zatrzymaniu kierowcy pojazd do kontroli drogowej. Zarówno K. K. (2) jak i A. S. zeznali jednoznacznie, że sam obwiniony rozpytany podczas interwencji przyznał, że poruszał się od budynku (...). Okoliczność „jazdy pod prąd” świadkowie dostrzegli z odległości około kilkudziesięciu metrów, byli jej całkowicie pewni, gdyż pomimo panującej już pory nocnej pojazd obwinionego był dużych gabarytów, był oświetlony, a dodatkowo miejsce to rozświetlały zamontowane i działające na tym odcinku drogi latarnie uliczne. Świadkowie oświadczyli również, że podczas wyjazdu z posesji (...) znajduje się dobrze widoczny znak nakazu jazdy w lewo tj. C – 4 wskazując dodatkowo, że aby dojechać do tej posesji, trzeba wjechać w tę ulicę przy numerze (...), gdzie znajduje się znak D - 3 określający drogę jednokierunkową. K. K. (2) i A. S. wyjaśnili także dlaczego doszło do zatrzymania obwinionego na dalszym odcinku drogi wskazując, iż ulica (...) którą poruszali się radiowozem rozdzielona jest od drogi, którą jechał wówczas obwiniony torowiskiem i chodnikiem, a to spowodowało, że interwencji nie można było przeprowadzić niezwłocznie. Dopiero w miejscu, w którym zaistniała możliwość zatrzymania obwinionego w sposób bezpieczny tj. przy zbiegu drogi ulicy (...) i zjazdu na osiedle podjęli wobec kierowcy interwencję. Zdaniem sądu zeznania w/w świadków są spójne, co istotne korespondują z pozostałym zabezpieczonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z treścią sporządzonej z dnia zdarzenia notatki urzędowej (k. 1) tworząc logiczną całość. Zauważyć należy, iż świadkowie podejmowali swoje czynności wobec obwinionego w ramach rutynowych obowiązków służbowych, ponadto są osobami obcymi dla obwinionego, nie pozostają z nim w żadnych konfliktach, co potwierdził

sam obwiniony. W ocenie sądu świadkowie nie mają powodów by bezpodstawnie obciążać obwinionego o zachowanie, które w rzeczywistości nie miało miejsca.

Wyjaśnienia obwinionego F. P. (k. 4, 49 - 50) sąd uznał za niewiarygodne. Po pierwsze z treści zeznań przesłuchanych w sprawie świadków K. K. (2) i A. S. wynika, że w chwili przeprowadzanej interwencji, obydwaj funkcjonariusze widzieli sposób poruszania się oskarżonego, tj. jazdę ulicą jednokierunkową w przeciwnym do obowiązującego w tym miejscu kierunku ruchu. Zgodnie z treścią zeznań w/w świadków, których Sąd uznał za wiarygodnych oznakowanie C - 4 „nakazujące jazdę w lewą stronę” ustawione przy wyjeździe z budynku (...), jest czytelne i bez problemu winno być zauważone przez każdego kierowcę któremu znane są znaki drogowe. Nadto z zeznań świadków wynika, że jedyny dojazd do w/w posesji możliwy jest tylko i wyłącznie w wyniku wjechania w tę ulicę przy numerze(...), gdzie widoczny jest znak D - 3 „droga jednokierunkowa”. Tym samym obwiniony nawet w przypadku nie zauważenia oznakowania C - 4 nakazującego podczas wyjazdu z posesji (...) jazdę w lewą stronę, co wydaje się jednak mało przekonujące, już wcześniej wjeżdżając do przedmiotowej posesji nie mógł nie zauważyć znaku drogowego D - 3 „oznaczającego drogę jednokierunkową”. Z uwagi na powyższe okoliczności wyjaśnienia obwinionego sąd potraktował jako przyjętą linię obrony, która w realiach przedmiotowej sprawy nie mogła się ostać.

Pozostałe zgromadzone w sprawie dowodowy w postaci notatki urzędowej (k.1,6), informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 25 - 26, 46 - 47), informacja z K. (k. 31, 44) sąd zaliczył w poczet materiału dowodowego nie znajdując podstaw do zakwestionowania prawdziwości zawartych w nich treści.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego sąd uznał, iż wina obwinionego F. P. odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości. Obwiniony swoim zachowaniem przypisanym mu w wyroku wypełnił wszystkie znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw. Na podstawie art. 92 § 1 kw odpowiada bowiem ten kto nie stosuje się m. in. do znaku drogowego. Zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 ustawy z dn. 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym każdy uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani stosować się m.in. do znaków drogowych. W ocenie sądu bezsporne jest, iż obwiniony kierując pojazdem w dniu zatrzymania doskonale zdawał sobie sprawę, iż z racji prawidłowego, w pełni czytelnego, oraz niczym nie osłoniętego oznakowania drogi jednokierunkowej, którą się poruszał, popełnia wykroczenie nie stosując się do znajdującego się w tym miejscu oznakowania drogowego. Obwiniony zlekceważył po raz kolejny obowiązujące przepisy ruchu drogowego.

W sprawie niniejszej sąd nie doszukał się okoliczności łagodzących obwiniony jest osoba prezentującą lekceważący stosunek do obowiązującego prawa, ponadto nie cechuje go pokora ani skrucha za wykroczenie którego się ponownie dopuścił jako kierowca. Natomiast do okoliczności obciążających sąd zaliczył uprzednią karalność obwinionego za przestępstwo drogowe oraz wielokrotną karalność za wykroczenia drogowe (informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 25 - 26, 46 - 47, notatka k. 6, informacja z KRK k. 31, 44). Okolicznością obciążającą jest także i to, iż obwiniony swoim lekkomyślnym zachowaniem jadąc niezgodnie z kierunkiem jazdy mógł doprowadzić do kolizji z innym uczestnikiem ruchu drogowego prawidłowo poruszającym się tym odcinkiem drogi co powinien przewidywać.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd wymierzył obwinionemu F. P. karę 600 złotych grzywny, uznając ją za adekwatną zarówno do stopnia winy jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, jak również realizującą swoje cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osobę obwinionego. Tak wymierzona kara będzie nadto sprawiedliwa w odczuciu społecznym.

W ocenie sądu orzeczona kara grzywny uwzględnia również, zgodnie z art. 24 § 3 k.w. dochody oraz sytuację majątkową, rodzinną i osobistą obwinionego.

O kosztach postępowania sąd orzekł stosownie do dyspozycji art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z art. 627 k.p.k. uznając, iż obecna sytuacja majątkowa i finansowa F. P. nie uzasadnia zwolnienia obwinionego od obowiązku ich poniesienia.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w wyroku.